

Yanlış Kompartıman

– mavilikler · 22 Haziran 2013

“Aşk önemli değil!” deyip duruyordu kendine. “Hem aşk ille de karşı cinsle mi sınırlı? Şu kediye de âşık olamaz mıyım?!” diye esnetmeye, gevşetmeye çalışıyordu kalıbı. Alabildiğine geniş, her neviden çiçeği, böceği, insanı içine alan bir duygu haline getirene kadar onu... Şimdiki bu dar, sınırları belirli halinden tamamen kurtararak...

Sonra O'nun yüzü beliriyordu birden zihninde. Kedi, çiçek, insan, her şey un ufak oluyordu içinde yer aldıkları o koca şeyde. Baş edemedikleri bir şey vardı. Orada bulunmalarını anlamsız hale getirecek kadar çok yakışan, içinde var oldukları o duyguya. Tamam, kendileri de seviliyordu duygunun sahibince. Okşanıyor, sulanıp gülümseniyorlardı. Ama yanlış bir yerdeydiler sanki. Doğru trendeydiler belki. Ama yanlış kompartımanda...

Bunu O'na da hissettiriyorlardı işin kötüsü. Sevgiyi ille de çeşitlere ayırmasını istiyorlardı ondan. “Aşk başka bir şey...” diyorlardı.

Sanki elbirliğiyle oyunu bozmaya, ona aşkın hayatındaki asıl yerini göstermeye çalışıyorlardı. O ise tam aksine, aşk ya da dostluk ya da kardeş, anne sevgisi diye ayırt etmeden tam bir eşitlik hüküm sürsün istiyordu kalbinde. O parçası şimdiki kadar çok acımasın diye...

Kucağındaki kediyi okşamayı bıraktı birden. Madem yetmeyecekti ona verdiği sevgi kalbini acımdan kurtarmaya, ne diye oturuyordu ki burada? Sırf onun rahatı bozulmasın diye kalkmamıştı bunca zamandır. Ama o ne yapmıştı miskin miskin kucağında uyulamaktan başka? Bir parça sıcaklık, şefkatten öte ne uyandırmıştı kalbinde? O'nu unutturabilmiş miydi?

İlle de katıksız mı olmalıydı bir duygu? Başka bir duygunun yerine geçip onu taklit edemez miydi? En azından bir süre için...

Evet, âşıkta O'na. Ama freni tutmayan bir arabanın yokuş aşağı sürüklenmesi gibi tamamen iradesi dışında, her an paramparça olabileceğini bilerek... Yumuşak bir toprak parçası arıyordu, bir parça çimenlik... Arabanın kapısını açıp kendini korkmadan atabileceği, acıtmayan herhangi bir yer...

Ama hiçbir yer kabul etmiyordu onu. Gelecekse kendileri için gelsin istiyorlardı. Onun kalbinde sadece acıdan kaçabileceği bir sığınak olarak var olmayı reddederek...

Kedi acıkmiş olmalıydı yine. Bu bakış, bu dolanıp duruş başka şeye delalet etmezdi. Freni patlamış arabada sürüklenip giden yanını koltukta bırakıp, birkaç yıl önce yolda bulduğu aç kediciği doyurmak için eve getiren, sonra kıyamayıp dışarı salamayan o parçasıyla, yani en sevdiği yanıyla usul usul ilerlemeye başladı ona. Farklı bir kompartımana...